

som man efter moden Overvejelse maaske vilde sige, burde være anderledes.

Endelig har jeg det Spørgsmaal tilbage: Anser man virkelig Sagen for gennemførlig saaledes som den nu er fremlagt af den høje Regering og tiltraadt for største Delen af Flertallet? Der hører til for at faa udvirket en Takstforhøjelse — at forandre Takster, der nu en Gang ere gaaede saaledes ind i Befolkningen — meget kraftige Anstrengelser, meget stærke Data for, at det er fornødent. Om Kommissionen vil blive enig om saadanne, vil være i Stand til at fremlægge disse Data tilstrækkelig tydeligt for Rigsdagen, ved jeg ikke, men jeg paastaar, at man kan ikke vente en Forhøjelse gennemført, uden at det har været tydeligt fremlagt for Rigsdagen, hvortil den vil virke. Og det er ikke nok at sige, som min meget ærede Nabo (Hedemann) siger, at det maa man gaa til, for det er disse lave Takster, der have bevirket Nedgangen i Statsbanernes Indtægter. Ærede Medlemmer vide jo godt, at denne Nedgang skriver sig fra mange andre Forhold end de lave Takster. Det være nu som det vil, skulde Rigsdagen gaa til en Forhøjelse af Taksterne, vil det kun ske efter en Godtgørelse af, at noget saadant er nødvendigt, naar man vil bringe Balance til Stede i Statsbanernes Budget, og er fornødent for at skaffe Statsfunktionærerne de Lønninger, man ønsker at skaffe dem. Godtgøres det, kunde jeg tænke, at man gik ind derpaa, men jeg kan ikke tænke mig, at man nu straks for vort Vedkommende, og om 8 Dage for Folketingets, gaar hen og siger: Nu gaa vi til en Takstforhøjelse, en Takstforhøjelse, som klarer alle disse Sager. Jeg anser det for ganske uigennemførligt. — For saa vidt kunde jeg altsaa have slaaet mig til Ro og sagt: det gør ikke noget, at vi vedtage dette, thi det er utænkeligt, at denne Sag, vedtaget her i den foreslaaede Skikkelse, skulde kunne gaa igennem Folketinget i Løbet af 8—10 Dage — mere antager jeg ikke, der er tilbage til denne Sag — og saa kan det for saa vidt være det samme, hvad der vedtages her. Men jeg kan imidlertid ikke slaa mig til Ro dermed, for det forekommer mig lidet heldigt at løbe an paa, at

noget saadant skal ske. Og dernæst vil jeg standse over for det, jeg begyndte at sige i Dag, at det vilde aabne Mulighed for, at man fik et tomt Rum, hvis Folketinget ikke sendte Sagen tilbage til Landstinget i en Skikkelse, hvori vi kunde antage den, maatte der komme et tomt Rum, som jeg synes, at begge Rigsdagens Afdelinger bør gøre deres til at undgaa. Jeg kunde altsaa ikke slaa mig til Ro med, at man siger til mig: selv om Sagen gaar ned til Folketinget, kommer den dog tilbage til Landstinget, og saa faa vi at vide, om Folketinget vil gaa med til en Forhøjelse, hvis ikke, saa kunne vi vedtage en Forlængelse paa et Aar, saaledes som Mindretallet foreslaar, og det er tidnok saa at gøre det. Ja, var jeg sikker paa, at det gik saaledes, saa kunde det Forsøg for mig gerne gøres. Men da jeg ikke er sikker paa det, og da jeg finder, at der er noget urimeligt i, som jeg har paavist, ogsaa i Realiteten at vedtage noget, som man ikke kan sige ligger for modent til Afgørelse, er jeg ubetinget derimod.

Jeg maa derfor være enig med Mindretallet i hellere nu allerede at tilraade det høje Ting at tage sin bestemte Stilling til Sagen og sige: Da Kommissionen ikke er færdig med sit Arbejde, og da vi maa finde det rimeligt, at der indrømmes den en Arbejdstid endnu et halvt Aar til Oktober dette Aar, gaa vi med til at forlænge Fristen for den nugældende Lov et Aar. De Herrer have jo set, hvilke Ulemper der kunne følge af det andet, og hvad der kan naas ved at vedtage dette. Jeg kan heller ikke se, at den højtærede Minister kan føle sig brøstholden ved, at Mindretallets Forslag vedtages; han har ment at skulle gøre sit til, at denne Lov ikke blot forlængedes, men ogsaa forandredes. Nu gaar man til at forlænge Loven for et Aar, og saa har han naaet det, som han har arbejdet for, at disse Forhold vedblivende skulle være lovbundne, og saa faar han en Frist til efter et halvt Aars Forløb at kunne forelægge Sagen i den Skikkelse, som han efter fornyet Overvejelse og efter at have lært Kommissionens Fremstilling at kende finder rigtig. Altsaa, jeg haaber, at den højtærede Minister maa kunne tiltræde